

Schaiive klap

Andivi

Het was joaren leden dat ik veur t lest Anton Visser tegen t lief laip. Anton Dienus Visser. Veurige weeke was tou ainmoal twijmoal roak. Leste moal, dat k hom trof was in Sapmeer; bie t peerdjerenen. Nou, lu dij wel ais noar droafboan in Sapmeer gingen, waiten hou laank t leden is, dat doar nog wat te doun was. Anton ston aan gôje kaant van t totohokje en zien haile ronde bobbekop glom as n ekkel. "k Haar hom veur n tientje," betraauwde mie aan. Doar mogge bliede mit wezen. De winnoar was n jechtege boetenbainder. t Leverde wel n poar sinten op. "Filesetaaierd," raip ik, "ik neem der wel aine op." Hai gniffelde wat; wos toch wel, da k nait dee. Anton was oardeg goud op hoogte mit peerdjerenen. Hai wos der n beulde van. Vrouger har hai bie ons op t dörp n smederij. In de tied, dat boeren nog peerden harren. Anton besloug ze. Peerden deden hom wat, heurde ik hom voak zeggen. Moar as k hom sums zaag aggewaaiern mit n bakstallege dikke belg, har k mien twiefels over wat hai persies bedoulde. Voak ging hai noar t Stadspaark in Grunnen, noar droaverijen. En in Auwerd en Ainrom zaag k hom ook wel ais.

Olle louslu waiten nog wel, dat Anton vot noa oorlog n haile specioale fietse ontwuirp. Hai har der alderdeegs patent op. Moar of t deur zien wat apaarte noam kwam - Andivi, noar Anton Dienus Visser - is nooit dudelk worren, moar t voartuug het Anton nait brocht, wat hai der van verwachtte. "n Verkeerde noam," hail ik hom veur, toun wie ter ais n moal over harren. "Andivi, mensken denken din vot aan boeskolen en praaiplanten, moar wis nait aan n doulmateg middel van vervuur." Hai was t nait mit mie ains. Mainde, dat Andivi n Itoalianse klaank har en associaaties opraip mit boetenlandse veurnoamhaid. In zien oetvienden har Anton trapas wat wieder noar veuren zet. Bie hom betaikende t, dat t trappen n stok makkelker ging. Hai wost t hail wis. Mommelde wat over dode

punt en zo. Moar op n poar boeren oet aigen kontrainen noa, von onze dörps Willy Wortel gain kopers veur zien wonderfietse.

Veurege weeke zaag k hom opins in ain van de groode roemtes van Intra-toen ien stad. Mit zien Grait. Zai was om en bie n haalf kop groder den hai. Wie neumden heur vrouger wel ais n snittje bemieternd waten-half-wat. n Gerizzelveerd wief, dij nooit te lammelötteg was, heur haanden te gebroeken. n Fietsbaand plakken kon ze beder den Anton. En bie winterdaag sleep ze scheuvels as n kerel. Joaren harren heur sporen goud noaloaten; Anton en Grait wazzen old worren. Gain wonder, zai laipen ook wis tegen de tachteg. Moar zai zaagen der nog monter oet. Allain was zai wat krommer worren. As n boom dij te laank niedege noordewiend om oren kregen het. Hai har aal zien hoaren verloren, moar t misston hom nait. Nuver old kereltje. Ze stonden bie n bak mit sierabbels. Anton haar ain ien haand. "Wat n verschil," monkelde hai, "der is nait ain gelieke bie." Hai rommelde wat ien bak en hoalde der n aandere toertak oet. "Most toch ais zain," raip e, "t bin net mensken, doar is ook gainaine geliek." Hai laagde braidoet. "En doe bist n male ibbel," gniflaagde Grait. "Doe liekst zulf op n sierabbel."

Zodderdag zaag k baaident op vlomaark in Eelde. Bie n verkeerslicht, zo as dat spul wel ais aan kaant van weg stait, tiedens onderhoaldswaarkzaamheden. "Wat wolst doar mit?" vroug Grait. "Liekt mie orreg ien schure," gaf Anton beschaaid. "Liekst wel maal," schrok Grait veralternaaierd en trok hom mit.

Smirregs vroug Aibeltje mie wa k eten wol. "Dou moar andivie," bepoalde ik, "mit trapas n bedie noar veuren, dat sloekt beder. Zai bekeek mie riddersloagen. "Wat..!" Ik trok mit scholders en kniezde: "Loat moar."

t Volk van t Ammelk het admis vremde knopen aan t jak.

RITZ

Nu h N 10-10-97